

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

ЖАБ'ЯЧИЙ КОРОЛЬ АБО ЗАЛІЗНИЙ ГАЙНРІХ

За незапам'ятних часів, коли закляття ще мали силу, жив на світі король. Усі його доньки були вродливиці, та наймолодша була настільки гарна, що навіть сонце, яке багато набачилося за своє життя, щоразу дивувалося, сяючи на її личку. Поблизу королівського замку темнів безмежний ліс. У тому лісі, під старою липою, була криничка-копанка. В спекотні дні королівна простувала туди і всідалася на цямрину біля студеної водиці. І коли її охоплювала нудьга, вона брала золоту кульку, підкидала вгору та й ловила — це була її найулюбленіша забава.

Якось сталося так, що золота кулька королівни не втрапила до її долоні, а пролетіла мимо, відбилась від землі та й булькнула просто у воду! Королівні тільки й залишилося, що очима її впіймати, бо криниця була така глибока-преглибока, що й дна не було видно. Зайшлася королівна гіркими сльозами. Та й плакала все голосніше, і ніяк не могла заспокоїтися. Аж тут, перейнята своїм горем, почула:

— Що з тобою, королівно? Ти так плачеш, що навіть камінь розжалобити можеш.

Вона озирнулася на голос — і побачила жабу, що висунула з води свою товсту бридку голову.

— А, це ти, стара квако, — сказала вона, — я плачу за своєю золотою кулькою, яка впала в криницю.

— Заспокойся, не плач, — відповіла жаба, — можливо, я тобі і допоможу. Але що ти мені даси, якщо я віднайду твою цяцьку?

— Усе, що захочеш, любя жабо, — відповіла вона, — мої сукні, мої перли і коштовності, та й навіть мою золоту корону.

А жаба їй у відповідь:

— Не треба мені твоїх суконь, твоїх перлів і коштовностей, і твоєї золотої корони! От якби ти мене полюбила, стала мені другом, гралася зі мною... Якби я сиділа біля тебе за твоїм столом, із твоєї золотої тарілочки їла, із твого маленького келишка пила і в твоєму ліжечку спала... Одним словом, якщо ти мені все це пообіцяєш, я стрибну вниз і принесу твою золоту кульку.

— Ну, звичайно, — сказала королівна, — я обіцяю тобі все, що ти схочеш, тільки принеси мені кульку!

А сама подумала: «Розпатякалась пришелепувата жаба! Сидить у воді серед жаб та й квакає, а пнеться з людиною дружити!»

Вислухавши обіцянку, жаба пірнула в криницю, спустилась на самісіньке дно, а за якусь хвилюки виринула вже з кулькою в роті, та й кинула її на траву. Як же зраділа королівна, знову побачивши свою чудову цяцьку! Вона швиденько вхопила її та й побігла геть.

— Почекай, почекай, — гукала жаба, — візьми мене з собою, я не можу так швидко бігти, як ти!

Та що з того, що жаба з усієї сили кричала услід королівні своє «квак-ква»? Та навіть і не слухала, лишень спішила чимскоріш додому, забувши за мить бідну жабу, яка змушена була повернутися у свою криницю.

*Що там стукає,
що там грюкає
у моєму животі?
Я думав — козенята,
а то лиш камінці.*

А коли нагнувся води попити, потягло його важке каміння донизу.
Шубовснув вовк у криницю та й утопився!

Як побачили це семеро козенят, прибігли-прискакали до мами, закричали голосно:

— Немає більше лихого вовка! Немає більше лихого вовка! — та й на радощах пішли з мамою в танок навколо криниці.

ХОРБИЩА ОБОРУДКА

дин селянин погнав свою корову на ярмарок та й продав за сім талерів. Повертаючись додому, йшов він проз ставок і ще здалеку чув, як жаби кумкали:

— Ква, ква, ква!

А йому почулось: «Два, два, два»¹.

— Чого це вони репетують, аж виляски розлягаються? — мовив він сам до себе. — Що значить — «два»? Я ж сім талерів уторгував, а не два!

Підійшов він до води і крикнув:

— Пуголки дурноверхі, ось ви хто! Невже ніяк не втямите? Це сім талерів, а не два.

Одначе жаби знай твердили своє:

— Ква, два, ква!

¹ В німецькому оригіналі казка вибудована на співзвуччі діалектного звучання деяких слів – (вісім – «ак») та звуконаслідування мови тварини («ак» – жаб'яче «ква»).

— Що ж нам тепер робити? — запитала жаринка.

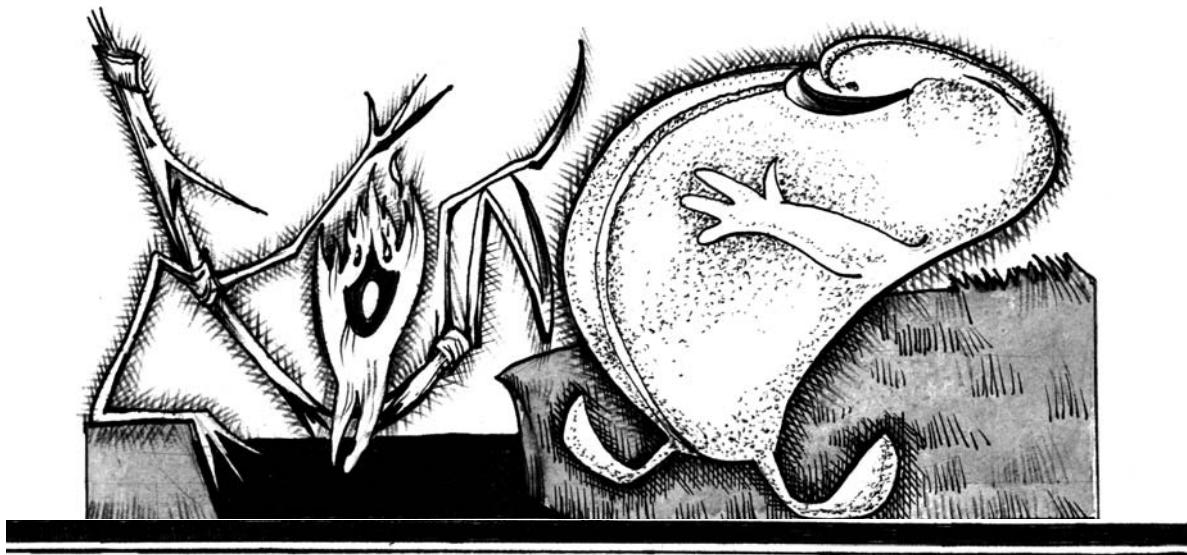
— Якщо ми вже так щасливо врятувалися від смерті, то ось що я вам скажу, — мовив біб. — Будьмо добрими друзями! А щоб нас ізнов яке лихо не спіткало, тікаймо звідси та поселімося в якійсь чужоземній країні.

Його слова так усім сподобалася, що товариство вирушило в дорогу.

Аж ось підійшли вони до маленького струмка, де не було ні містка, ні кладки, що ніхто не знав, як їм перебратися на другий бік. Тут соломинка знайшла раду:

— Я ляжу впоперек струмка, і ви перейдете по мені, наче по містку.

Соломинка простягнулась від одного берега до другого, і жаринка, що мала досить гарячу вдачу, сміливо подріботіла по новісінькому містку. Та коли вона дійшла до середини й почула під собою шум води, то з переляку заціпеніла, стала на місці й ані руш. Нараз соломинка зайнялася,

розламалася навпіл і впала у струмок. Жаринка шубовснула вслід за нею, зашипіла і навіки згасла.

А біб був обачніший, він залишився на березі. А як побачив, що сталося із соломинкою та жаринкою, то зареготав. І так гучно реготав, що аж луснув. Тут настав би і йому капець, але, на щастя, біля струмка саме відпочивав мандрівний кравчик. Серце в нього було співчутливе, тож вийняв він із торбини голку з ниткою та й ізшив боба до купи. Порятований біб не міг кравчикові надякуватися. Щоправда, нитка була чорна — тому з тих пір усі боби мають посередині чорний шов.

ЗМІСТ

Жаб'ячий король або Залізний Гайнріх	3
Кішка і мишка удвох	10
Дитя Марії	15
Казка про того, хто ходив страху вчитися.	23
Вовк і семеро козенят.	38
Хороша обгородка.	43
Дивакуватий музика	51
Дванадцять братів	57
Погане товариство	66
Братик і сестричка	70
Трое чоловічків у лісі	81
Соломинка, жаринка і біб.	91